

Arrest

nr. 347 243 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 17 juni 2021, samen met haar kinderen O. en R., diende op 18 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. In november 2021 beviel verzoekster van T.

1.2. Op 30 juli 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 31 juli 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/06/2021
Overdracht CGVS: 12/07/2021*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 juni 2023 van 13u43 tot 16u10 in het bijzijn van een tolk Somalisch. Uw raadsman, meester

Feguy loco meester Loobuyk was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud. U had een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 juni 2024 van 13u40 tot 15u55 in het bijzijn van een tolk Somalisch. Uw raadsman, meester Oger loco meester Loobuyk was aanwezig bij het persoonlijk onderhoud vanaf 13u50.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben, te behoren tot de sheikhal clan en op [...] mei 1995 geboren te zijn in Gandarshe in het district Merka van de provincie Lower Shabelle. Toen u ongeveer zeventien jaar oud was werd uw vader ziek en gingen jullie naar Mogadishu voor zijn behandeling. Daar leerde u een man kennen met wie u wilde trouwen. U trouwde in november 2012 met uw echtgenoot A.(...) O.(...) A.(...) en bleef in Mogadishu wonen. U kreeg met uw man een zoon O.(...) A.(...) O.(...) (OV) en een dochter R.(...) A.(...) O.(...) (OV). In België kreeg u in november 2021 een tweede dochter, T.(...) A.(...) O.(...) (OV.). Uw man werkte als leerkracht en vond later een administratieve job bij de Somalische overheid, voor het ministerie van justitie. Uw vader stierf in 2016 aan een ziekte. U heeft een oudere broer van dezelfde moeder en vader en twee oudere halfbroers langs vaderszijde. Uw broer H.(...) kwam in 2018 om het leven bij een conflict. De vader van uw man is sinds lange tijd overleden. In 2019 overleed ook zijn moeder. In 2021 had uw man meermaals ruzie met zijn stiefmoeder en zijn halfbroers over de erfenis van uw vader. De erfenis bestond uit verschillende huizen, waaronder enkele huizen in Barawe en Merka, en het huis in Mogadishu waar u en uw man in woonden. Omdat uw man bedreigd werd door zijn halfbroer diende hij klacht in bij de politie waarna zijn halfbroer werd opgepakt. Een oom overtuigde hem om zijn klacht in te trekken.

Zijn stiefmoeder diende daarop klacht in bij Alshabaab en uw man werd opgeroepen om zich bij hen aan te melden. Op 10 februari 2021 ging uw man zich aanmelden en kwam hij niet meer terug. Op 13 februari 2021 kwam zijn stiefmoeder met twee gewapende mannen naar uw huis. Ze eisten de eigendomsdocumenten van het huis maar ze konden ze niet vinden en zeiden dat u het huis moest verlaten. U bleef in het huis en werd twee dagen later opgeroepen om u bij Alshabaab te melden met de eigendomsdocumenten. U nam het niet serieus en bleef in uw woning. De volgende dag kwam uw stiefmoeder opnieuw zeggen dat u het huis moest verlaten. U werd ook opnieuw telefonisch door Alshabaab gecontacteerd en vluchtte daarop naar uw moeder. U vertelde uw moeder niet waarom u gevlucht was omdat uw halfbroer en stiefvader ook lid zijn van Alshabaab. U werd door uw halfbroer en stiefvader mishandeld omdat ze nooit akkoord gegaan waren met uw huwelijk en uw man als ongelovige beschouwden. Uw stiefvader eiste dat u met een andere man zou trouwen maar u weigerde. Uw schoonzus wilde uw dochter R.(...) laten besnijden tegen uw wil in. U maakte ruzie met uw schoonzus en uw halfbroer kwam nadien thuis en schopte u. Het kwam tot een gevecht waarbij ook uw zoon betrokken was. Uw halfbroer schoot naar u en raakte u in uw achterste. Uw moeder regelde dat u met uw zoon naar het ziekenhuis in Merka kon, waar u negen dagen verbleef, uw dochter bleef bij uw moeder. Daarna werd uw dochter naar u gebracht en vluchtten jullie naar Kenia.

Kort na uw vertrek heeft uw halfbroer uw neef doodgeschoten omdat zijn moeder, uw tante, u hielp vertrekken. U verliet Somalië op 24 maart 2021 en reisde via Kenia naar Europa. U kwam aan in België op 17 juni 2021 en diende op 18 juni 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u uw familie en vreest u dat uw beide dochters besneden zullen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een attest van het litteken van uw schotwonde, VGV attesten van u en uw dochters, de geboorteakte van uw dochter T.(...), een attest van GAMS en kaarten van GAMS van uzelf en uw dochter R.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden R.(...) A.(...) O.(...) en T.(...) A.(...) O.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Hun namen komen namelijk uitdrukkelijk voor op het document "bijlage 26", ingeschreven op (datum 18 juni 2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 12.06.2023, p. 14) vermeldde u het risico, wat hen betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochters te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaarde dat uw man een conflict had met zijn stiefmoeder en zijn halfbroers omwille van de erfenis van zijn vader. Uit uw verklaringen blijkt dat de halfbroers van uw man het huis waar u in woonde wilden verhuren of verkopen.

Om te beginnen is het niet aannemelijk dat er een conflict ontstond, gezien zowel uw man als zijn halfbroers akkoord waren om het huis te verkopen en zijn halfbroers ook verschillende huizen in hun bezit hadden waar ze inkomsten van kregen (CGVS 12.06.2023, p. 11; CGVS 17.06.2024, p. 5). Bovendien zou uw schoonvader op dat moment al vele jaren overleden zijn en stelt u initieel dat er vroeger nooit sprake was van een discussie tussen uw man en zijn halfbroers. Gevraagd waarom er dan problemen ontstonden op dat moment zegt u plots dat er wel al lang discussie was over het al dan niet verkopen van het huis, meer uitleg geeft u echter niet (CGVS 12.06.2023, p. 10; CGVS 17.06.2024, p. 5). Met deze onsamenhangende verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen dat er een discussie ontstond tussen uw man en zijn halfbroers.

Bovendien weet u niet duidelijk uit te leggen wat nu precies het probleem was met de erfenis van uw man. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u hierover namelijk dat uw man het huis wilde verkopen, maar enkel nadat ook de anderen huizen verkocht waren (CGVS 12.06.2023, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw man uw huis wel wilde verkopen maar dat hij hier geen tijd voor had doordat hij voor de kinderen moest zorgen en werkte. Het conflict zou ontstaan zijn doordat uw man onder druk gezet werd door zijn halfbroers om het huis te verkopen terwijl hij hier dus geen tijd voor had (CGVS 17.06.2024, p. 6). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over het ontstaan en de inhoud van dit conflict, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uit het verdere verloop van de feiten blijkt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas. Zo besliste uw man, nadat hij werd opgeroepen, om zich te gaan aanmelden bij Alshabaab, waarna hij vermist raakte (CGVS 12.06.2023, p.10). Het is echter niet aannemelijk dat uw man zich zelf ging aangeven bij Alshabaab. Ze bedreigden hem immers met de dood en hij wist niet wat ze precies van hem wilden of wat er hem zou overkomen. Bovendien werkte hij voor de overheid en wist hij dus dat hij alleen al omwille van zijn job beschouwd zou worden als ongelovige (CGVS 12.06.2023, p. 12 en CGVS 17.06.2024, p. 7). Dat hij zich dan ook alleen en zonder voorzorgsmaatregelen bij hen ging aanmelden is bijgevolg niet aannemelijk. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, herhaalde u dat ze dreigden hem te doden en dat hij zich zelf ging aangeven (CGVS 12.06.2023, p. 12). Het louter herhalen van uw verklaringen kan deze onaannemelijkheid niet uitklaren. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u nogmaals gevraagd waarom hij dat zou doen als hij al wist dat het gevaarlijk was, waarop u ontwijkend antwoordt door te zeggen dat 'het gevaar overal kon zijn'. Wanneer de vraag herhaald wordt stelt u dat hij schrik had omdat ze hem meermaals belden en hij misschien dacht dat het alleen over de erfenis ging gaan (CGVS 17.06.2024, p. 7). Dat is echter onvoldoende om te verklaren waarom hij, met zijn profiel, dergelijk risico zou nemen. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder ondermijnd.

Nog verklaarde u dat de stiefmoeder van uw man naar uw huis kwam met twee gewapende mannen om de eigendomsdocumenten van het huis te zoeken. Ze vonden ze niet, bedreigden u en zeiden u het huis te verlaten (CGVS 12.06.2023, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u hierna nog vier dagen in het huis bleef wonen en pas bij een tweede bezoek van de stiefmoeder het huis verliet (CGVS 12.06.2023, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u na een bedreiging door gewapende mannen gewoon met de kinderen in het huis bleef wonen. Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, antwoordde u dat u dacht dat het niet serieus was (CGVS 12.06.2023, p. 12).

Dat u deze bedreiging niet serieus zou nemen, nadat uw man reeds vermist raakte, is niet geloofwaardig. Deze elementen doen dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dat u vervolgens de beslissing zou nemen om te vluchten naar het huis van uw moeder, waar ook uw stiefvader en halfbroer waren, houdt geen steek. Uw halfbroer en stiefvader waren namelijk lid van Alshabaab (CGVS 17.06.2024, p. 12). Dat u, een vrouw op de vlucht voor Alshabaab met een man die door hun toedoen vermist was, de keuze zou maken om zich op dergelijke plek te gaan verschuilen is dan ook niet geloofwaardig. U stelt dat u geen keuze had omdat u nergens anders familieleden had (CGVS 12.06.2023, p. 13). Dat u echter niemand in uw netwerk zou kennen bij wie u om hulp kon vragen is niet aannemelijk. Zeker aangezien u zelf spreekt van een rijke tante die regelmatig naar Saoedi-Arabië reist en daar juwelen verkocht die u bijvoorbeeld had kunnen bellen en die u uiteindelijk ook geholpen heeft (CGVS 12.06.2023, p. 14).

Voorts verklaarde u dat u ruzie kreeg met uw familieleden omdat ze tegen het huwelijk met uw man waren. Ze zeiden dat ze u zouden uithuwelijken aan een andere man (CGVS 12.06.2023, p. 10-11). Het is niet aannemelijk dat uw familie problemen voor u veroorzaakte omwille van het huwelijk met uw man. U verklaarde immers eerder dat u uw vader via uw halfbroer en uw moeder kon overtuigen om het huwelijk goed te keuren (CGVS 12.06.2023, p. 7). Toen u op deze onaannemelijkheid gewezen werd, antwoordde u dat het uw vader was die uw halfbroer overtuigde om het huwelijk goed te keuren en niet andersom (CGVS 12.06.2023, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien was u reeds jaren getrouwd met uw man en kregen jullie al twee kinderen zonder dat uw familie moeilijk deed over het huwelijk. Dat ze dat nu wel zouden doen, is niet aannemelijk.

Verder verklaarde u dat uw schoonzus uw dochter wilde laten besnijden. Toen u dit weigerde kwam uw halfbroer tussen en viel hij u aan. Hij zei dat hij u wilde doden en hij schoot naar u. Uw moeder bracht u met uw zoon naar het ziekenhuis in Merka (CGVS 17.06.2024, p. 10). Het is niet aannemelijk dat uw halfbroer, nadat hij op u schoot, u zomaar liet vertrekken naar het ziekenhuis zonder een poging te ondernemen om u opnieuw aan te vallen. Toen u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat uw stiefvader hem tegenhield (CGVS 17.06.2024, p. 10). Dit antwoord kan deze onaannemelijkheid niet uitklaren. Uw halfbroer was immers gewapend en wilde u doden. Bovendien duurde het twee of drie uur voor er een auto was om u naar het ziekenhuis te brengen (CGVS 17.06.2024, p. 10). Uw halfbroer had dus voldoende tijd om u opnieuw aan te vallen. Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nogmaals in het gedrang.

Dat u vervolgens negen dagen in het ziekenhuis bleef en uw tante zonder problemen uw dochter kon oppikken bij het huis van uw moeder en naar u kon brengen zodat jullie konden vluchten bewijst nogmaals dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Mocht uw halfbroer u gevonden willen hebben, kon hij bijvoorbeeld gemakkelijk aan uw moeder gevraagd hebben waar u was of uw dochter als drukkingsmiddel gebruikt hebben (CGVS 17.06.2024, p. 10-11). Bovendien stelt u dat het meisje dat u verzorgde in het ziekenhuis verwant was met uw schoonzus. Dat uw halfbroer u simpelweg niet vond en dacht dat u in Hamar was houdt dan ook geen steek (CGVS 12.06.2023, p. 14, CGVS 17.06.2024, p. 12).

U legt een doktersattest neer waarin uw litteken beschreven wordt. Dit attest is echter gebaseerd op uw verklaringen en er kan niet uit afgeleid worden waar, wanneer of in welke omstandigheden u het litteken opliep.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, par. 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uit de attesten waaruit blijkt dat u besneden bent en uw dochters niet, en uit het attest en de kaarten van GAMS, kan voor u persoonlijk geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 23 oktober 2023 (update), https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20231023.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op <https://>

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus

een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Benadir is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering. Meerdere bronnen melden dat de veiligheid in en rond de hoofdstad sinds mei 2023 is verbeterd dank zij een verhoging van veiligheidsoperaties en het aantal controleposten in de regio Benadir. Er vindt tijdens de huidige verslagperiode geen zware terreuraanslag plaats met een hoog aantal dodelijke slachtoffers.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Benadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Benadir van januari 2023 tot en met november 2023 482 veiligheidsincidenten, waarvan 238 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Daarnaast noteert ACLED in deze categorie ook geweldsincidenten tussen Somalische veiligheidsdiensten onderling, aanvallen van de Somalische veiligheidsdiensten op al-Shabaab, één incident tussen ATMIS-eenheden en één ISSP-aanslag op een ATMIS-konvooi. Al-Shabaab wordt ook (vermoedelijk) verantwoordelijk geacht voor 134 van de 147 incidenten onder de categorie explosions/remote violence. De groepering pleegt IED-aanslagen, gooit granaten op (burger)doelwitten en vuurt mortiergranaten af die op residentiële wijken in de stad landen. Het geweld is grotendeels gericht tegen de aanwezige veiligheidsdiensten, (voormalige) leden van de federale regering, een restaurant dat veel bezocht wordt door overheidspersoneel en zakenmannen. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor 66 van de 97 geregistreerde incidenten onder violence against civilians in de hoofdstad. Het betreffen allemaal schietincidenten waarbij al-Shabaab onder meer clanouderen, zakenlui, ambtenaren, veiligheidspersoneel off-duty, vermoedelijke bendeleden en drugdealers doodt. Sommige motieven zijn onbekend en al-Shabaab eist niet iedere moord publiekelijk op. Naast al-Shabaab zijn de aanwezige veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld. Het geweld door de criminele jeugdbende Ciyaal Weero neemt ook toe in de hoofdstad. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 519 dodelijke slachtoffers in Benadir door het geweld. De meeste registreert ACLED onder de categorie battles met 252 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, politieagenten en AS-strijders die omkomen tijdens onder meer AS-aanvallen en antiterreuroperaties. ACLED noteert ook enkele burgerdoden door dit geweld. Voor de incidenten onder explosions/remote violence noteert ACLED 167 dodelijke slachtoffers, waaronder 40 burgers, en voor violence against civilians 100 burgerdoden. Bijna alle 3.000 intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen ontvluchtten en in een minderheid de conflictsituatie en droogte, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar de hoofdstad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochters R.(...) A.(...) O.(...) en T.(...) A.(...) O.(...), geboren op respectievelijk [...] augustus 2014 in Mogadishu en [...] november 2021 in Libramont, haalt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan in geval van terugkeer naar Somalië. Na een grondig onderzoek

van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen wordt besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winst oogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, aangetoond door een medisch attest dd. 1.09.2021 wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan.

Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan R.(...) en T.(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moeten worden beschermd.

Dit document, samen met het attest en de kaarten van GAMS zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochters vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van dochters die als vluchteling worden erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C- 652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochters worden erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikelen 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Zij licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij meent dat er 'twijfels rijzen' omtrent het verblijf van verzoekende partij in Jambaluul in het district Afooye in de provincie Lower Shabelle.

Verwerende partij stelt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij op fundamentele wijze wordt ondermijnd door haar tegenstrijdige verklaringen aangaande het erfenisconflict van haar echtgenoot:
[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij heeft de verzoekende partij niet begrepen. Immers, verzoekende partij en haar man woonde in het huis waarover de discussie ontstond. Haar man was bereid om het huis te verkopen, maar was niet gehaast. Hij diende namelijk zorg te dragen voor zijn gezin en het verkopen van een huis was geen gemakkelijke zaak. De echtgenoot van verzoekende partij wilde dan ook eerst het huis laten schatten en zien hoeveel het huis waard was en afhankelijk van de waarde zou hij erover nadenken. Haar man had evenmin veel tijd om een makelaar te contacteren voor de verkoop van het huis en vroeg daarom aan zijn broers om eerst de andere huizen die zij hadden geërfd te verkopen en in de tussentijd zou hij nadenken over het verkoop van het huis waarin hij en verzoekende partij woonden:
[citaat NPO 1 en NPO 2]

Verzoekende partij is aldus niet tegenstrijdig ononaannemelijk geweest in haar verklaringen, maar verwerende partij heeft simpelweg niet begrepen waarom er een conflict was ontstaan en waarover dat het conflict ging.

II.1.2. Verwerende partij gaat als volgt verder: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij weinig tot geen controle had over de handelingen van haar echtgenoot. Hij besloot namelijk zelf als hoofd van het gezin wat hij deed en wat niet ondanks de poging van verzoekende partij om hem tegen te houden. Haar man ging ervan uit dat het enkel om de erfeniskwestie zou gaan en dat het beter zou zijn om het conflict uit te klaren in plaats van levenslang onderdoken te moeten leven. Zij dreigden namelijk met de dood indien de man van verzoekende partij niet zou ingaan op de dagvaarding en hadden hem al via verschillende manieren proberen bereiken. Bovendien heeft haar man eerst getracht om via de clanchef het conflict opgelost te krijgen, maar Al Shabaab eisten de aanwezigheid van de man van verzoekende partij:
[citaat NPO 1 en 2]

Wat anders had de echtgenoot van verzoekende partij moeten doen? De enige optie op dat moment was eigenlijk in gesprek gaan met Al Shabaab over de klacht met de hoop dat dit zo snel mogelijk zou worden uitgeklaard en hij en zijn gezin in de mate van het mogelijke veilig door het leven zouden kunnen gaan.

II.1.3. Verwerende partij meent dat het niet logisch is dat verzoekende partij nog vier dagen in het huis verbleef nadat de stiefmoeder van haar echtgenoot was langs geweest met gewapende mannen: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij stelt dat zij kleine kinderen had en niet zomaar haar huis kon verlaten. Zij nam het niet serieus in de zin dat zij hoopte dat Al Shabaab en die stiefmoeder haar met rust gingen laten nadat zij de documenten niet hadden teruggevonden bij de inval op 13 februari. Toen de stiefmoeder toch opnieuw langsging en verzoekende partij telefoontjes bleef ontvangen van Al Shabaab, verliet zij het huis:

[citaat NPO 1]

Verwerende partij toont allesbehalve begrip voor de situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Haar man was vermist geraakt, zij had kleine kinderen en dit ging om haar eigen woning. Verzoekende partij is er dus nog even gebleven omdat het niet evident is om zomaar te vertrekken met kleine kinderen, maar ook geen hele lange periode zoals verwerende partij poogt voor te houden. Hetzelfde geldt voor haar schuilplek bij haar eigen familieleden. Waar anders had verzoekende partij naartoe moeten op datzelfde ogenblik? Zij verliet haar woning in alle angst en haast met kleine kinderen en zag op dat moment geen andere uitweg. Toen de verzoekende partij in de mogelijkheid verkeerde om een beroep te doen op hulp van haar rijke tante, heeft zij dat ook gedaan en zo het land verlaten.

II.1.4. Tot slot stelt verwerende partij het volgende: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij haar verklaringen hierover luiden als volgt:

[citaat NPO 2]

Verzoekende partij benadrukt dat de stiefvader haar halfbroer op dat moment kalmeerde en het wapen afpakte. De halfbroer had zich nooit kunnen inbeelden dat verzoekende partij het land zou verlaten en dacht

wellicht om later nog een poging te ondernemen indien verzoekende partij opnieuw zou weigeren om haar dochter te laten besnijden.

II.1.5. Ook stelt verwerende partij de minderjarige dochters van verzoekende partij wel erkend te hebben, doch meent zij dat de vrees voor de dochters geen verband houdt met de vrees van verzoekende partij en verzoekende partij bijgevolg wel kan terugkeren naar Somalië – quod certe non: [citaat bestreden beslissing] (...)

Verzoekende partij bevindt zich thans echter in een onmogelijke situatie. Enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochters (die niet mogen terugkeren), anderzijds loopt zij zelf risico op vervolging van haar familie en de Somalische gemeenschap indien zij toch zou terugkeren:

[citaat NPO 1 en 2]

Echter, verwerende partij heeft aan dit element vrijwel geen aandacht aan geschonken. Verwerende partij geeft slechts een hele uiteenzetting weer van de Belgische strafrechtelijke bepalingen aangaande de vrouwelijke genitale verminking, doch voorziet zij niet in een mogelijkheid voor verzoekende partij om haar te houden aan haar wens om haar dochters niet te laten besnijden. Dit is werkelijk absurd.

Verwerende partij erkent aldus dat in hoofde van de dochters van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Somalië en erkende hen als vluchteling.

Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan het feit dat de dochters van verzoekende partij een ernstig risico lopen op besneden te worden bij terugkeer. De dochters werd dan ook erkend als vluchteling en kan onmogelijk “terugkeren”.

Verzoekende partij is de moeder, ouder en de enige wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van haar kinderen. Bovendien heeft zij hier ook een dochter gekregen en zal dit kind als “bastaard” kind worden beschouwd in Somalië en zal verzoekende partij worden beschuldigd van overspel:

[citaat NPO 1]

Verwerende partij rept geen enkel woord over het risico dat verzoekende partij loopt omwille van een dochter uit een relatie dat wordt aanzien als overspel hoewel zij de steniging als gevolg hiervan duidelijk heeft aangegeven als haar vrees bij een terugkeer naar Somalië.

Bovendien tart het werkelijk alles dat verwerende partij meent het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij en haar dochters apart te kunnen behandelen en aan de ene internationale bescherming te geven en de andere simpelweg aan haar lot over te laten. Een refoulement van de verzoekende partij impliceert immers ook een refoulement van de dochters. Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog!! Er wordt bovendien niets geargumenteed over wat de verzoekende partij te wachten staat wanneer zij haar verklaring op eer ook in Somalië wenst na te komen en zich aldaar blijft verzetten tegen een besnijdenis van haar dochters.

Er kan moeilijk gesteld worden dat de vrees van haar dochters niet haar vrees is als moeder én zij zelf risico op vervolging door haar dichte kring loopt bij het niet laten uitvoeren van de besnijdenis. Verder dreigt de verwerende partij van het statuut van de dochters een lege doos te maken als de verzoekende partij geen afgeleid statuut krijgt. Er kan immers moeilijk van haar verwacht worden dat zij haar dochter in België beschermt als zij hier niet mag zijn.

II.1.6. Bovendien dreigt de thans bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter te ondermijnen.

De verzoekende partij dient ofwel terug te keren (wat gelet op het statuut van haar dochters niet kan), ofwel in de illegaliteit te gaan leven.

Aldus zou zij niet in staat zijn om haar dochters de menswaardige opvoeding te geven, die deze op grond van haar vluchtelingenstatus verdient (artikelen 23-35 Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij kan immers niet werken (omwille van de afwezigheid van enig verblijfsstatuut), noch heeft zij toegang tot enige bijstand.

Daarnaast wordt er tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochters van de verzoekende partij zullen opgroeien zonder moeder – nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen – considerans 18 van de richtlijn:

Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van

1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waar bovenstaande considerans naar verwijst:

[citaat]

Ook artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Als de verwerende partij genitale verminking dermate belangrijk vindt dat dit een beschermingsstatuut voor de dochters verantwoordt, dan is het onbegrijpelijk dat zij ditzelfde statuut hierna weer ondermijnt door de moeder niet als vluchteling te beschouwen.

Nochtans verantwoordt het hoger belang van het kind in casu tevens een statuut voor de moeder.

Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekennig gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Dergelijke redenering en een compleet gebrek aan objectief onderzoek schendt op flagrante wijze de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij vreest voor haar leven en kan onmogelijk terugkeren naar Somalië. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Door haar deze te weigeren, schendt verwerende partij artikelen 48/3 en 48/4 en 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet.

II.1.7. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij over een veilig alternatief zou beschikken in Mogadishu – quod certe non.

Mocht Uw Raad – per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij ook de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt uit de verschillende rapporten die zij zelf aanhalen, dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is.

Zo blijft Al Shabaab een enorme bedreiging vormen voor heel Somalië en dus ook Mogadishu:

[citaat COI]

Sterker nog, Mogadishu is een van de doelgebieden van de aanvallen van Al Shabaab juist om de reden dat de groepering het gebied niet meer in handen heeft:

[citaat COI]

Nog op 10 juni 2023 voerde Al Shabaab opnieuw een aanval uit in Mogadishu waarbij burgerslachtoffers vielen:

[citaat COI]

Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van de landenrapporten en deze te citeren kan stellen dat het veilig zou zijn voor burgers om zich in Mogadishu te vestigen.

II.1.8. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Somalië niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Somalië complex, problematisch en ernstig is. Over het algemeen blijkt uit de verschillende rapporten, dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is. Aldus schendt de beslissing tevens op kennelijke wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.9. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en ten onrechte geen geloof hecht aan de afkomst en verblijfplaats van verzoekende partij.”

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Gelet hierop blijven de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing overeind:

“U verklaarde dat uw man een conflict had met zijn stiefmoeder en zijn halfbroers omwille van de erfenis van zijn vader. Uit uw verklaringen blijkt dat de halfbroers van uw man het huis waar u in woonde wilden verhuren of verkopen.

Om te beginnen is het niet aannemelijk dat er een conflict ontstond, gezien zowel uw man als zijn halfbroers akkoord waren om het huis te verkopen en zijn halfbroers ook verschillende huizen in hun bezit hadden waar ze inkomsten van kregen (CGVS 12.06.2023, p. 11; CGVS 17.06.2024, p. 5). Bovendien zou uw schoonvader op dat moment al vele jaren overleden zijn en stelt u initieel dat er vroeger nooit sprake was van een discussie tussen uw man en zijn halfbroers. Gevraagd waarom er dan problemen ontstonden op dat moment zegt u plots dat er wel al lang discussie was over het al dan niet verkopen van het huis, meer uitleg geeft u echter niet (CGVS 12.06.2023, p. 10; CGVS 17.06.2024, p. 5). Met deze onsamenhangende verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen dat er een discussie ontstond tussen uw man en zijn halfbroers.

Bovendien weet u niet duidelijk uit te leggen wat nu precies het probleem was met de erfenis van uw man. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u hierover namelijk dat uw man het huis wilde verkopen, maar enkel nadat ook de anderen huizen verkocht waren (CGVS 12.06.2023, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw man uw huis wel wilde verkopen maar dat hij hier geen tijd voor had doordat hij voor de kinderen moest zorgen en werkte. Het conflict zou ontstaan zijn doordat uw man onder druk gezet werd door zijn halfbroers om het huis te verkopen terwijl hij hier dus geen tijd voor had (CGVS 17.06.2024, p. 6). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over het ontstaan en de inhoud van dit conflict, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uit het verdere verloop van de feiten blijkt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas. Zo besliste uw man, nadat hij werd opgeroepen, om zich te gaan aanmelden bij Alshabaab, waarna hij vermist raakte (CGVS 12.06.2023, p.10). Het is echter niet aannemelijk dat uw man zich zelf ging aangeven bij Alshabaab. Ze bedreigden hem immers met de dood en hij wist niet wat ze precies van hem wilden of wat er hem zou overkomen. Bovendien werkte hij voor de overheid en wist hij dus dat hij alleen al omwille van zijn job beschouwd zou worden als ongelovige (CGVS 12.06.2023, p. 12 en CGVS 17.06.2024, p. 7). Dat hij zich dan ook alleen en zonder voorzorgsmaatregelen bij hen ging aanmelden is bijgevolg niet aannemelijk. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, herhaalde u dat ze dreigden hem te doden en dat hij zich zelf ging aangeven (CGVS 12.06.2023, p. 12). Het louter herhalen van uw verklaringen kan deze onaannemelijkheid niet uitklaren. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u nogmaals gevraagd waarom hij dat zou doen als hij al wist dat het gevaarlijk was, waarop u ontwijkend antwoordt door te zeggen dat ‘het gevaar overal kon zijn’. Wanneer de vraag herhaald wordt stelt u dat hij schrik had omdat ze hem meermaals belden en hij misschien dacht dat het alleen over de erfenis ging gaan (CGVS 17.06.2024, p. 7). Dat is echter onvoldoende om te verklaren waarom hij, met zijn profiel, dergelijk risico zou nemen. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder ondermijnd.

Nog verklaarde u dat de stiefmoeder van uw man naar uw huis kwam met twee gewapende mannen om de eigendomsdocumenten van het huis te zoeken. Ze vonden ze niet, bedreigden u en zeiden u het huis te verlaten (CGVS 12.06.2023, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u hierna nog vier dagen in het huis bleef wonen en pas bij een tweede bezoek van de stiefmoeder het huis verliet (CGVS 12.06.2023, p. 12). Het is

niet aannemelijk dat u na een bedreiging door gewapende mannen gewoon met de kinderen in het huis bleef wonen. Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, antwoordde u dat u dacht dat het niet serieus was (CGVS 12.06.2023, p. 12). Dat u deze bedreiging niet serieus zou nemen, nadat uw man reeds vermist raakte, is niet geloofwaardig. Deze elementen doen dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dat u vervolgens de beslissing zou nemen om te vluchten naar het huis van uw moeder, waar ook uw stiefvader en halfbroer waren, houdt geen steek. Uw halfbroer en stiefvader waren namelijk lid van Alshabaab (CGVS 17.06.2024, p. 12). Dat u, een vrouw op de vlucht voor Alshabaab met een man die door hun toedoen vermist was, de keuze zou maken om zich op dergelijke plek te gaan verschuilen is dan ook niet geloofwaardig. U stelt dat u geen keuze had omdat u nergens anders familieleden had (CGVS 12.06.2023, p. 13). Dat u echter niemand in uw netwerk zou kennen bij wie u om hulp kon vragen is niet aannemelijk. Zeker aangezien u zelf spreekt van een rijke tante die regelmatig naar Saoedi-Arabië reist en daar juwelen verkocht die u bijvoorbeeld had kunnen bellen en die u uiteindelijk ook geholpen heeft (CGVS 12.06.2023, p. 14).

Voorts verklaarde u dat u ruzie kreeg met uw familieleden omdat ze tegen het huwelijk met uw man waren. Ze zeiden dat ze u zouden uithuwelijken aan een andere man (CGVS 12.06.2023, p. 10-11). Het is niet aannemelijk dat uw familie problemen voor u veroorzaakte omwille van het huwelijk met uw man. U verklaarde immers eerder dat u uw vader via uw halfbroer en uw moeder kon overtuigen om het huwelijk goed te keuren (CGVS 12.06.2023, p. 7). Toen u op deze onaannemelijkheid gewezen werd, antwoordde u dat het uw vader was die uw halfbroer overtuigde om het huwelijk goed te keuren en niet andersom (CGVS 12.06.2023, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien was u reeds jaren getrouwd met uw man en kregen jullie al twee kinderen zonder dat uw familie moeilijk deed over het huwelijk. Dat ze dat nu wel zouden doen, is niet aannemelijk.

Verder verklaarde u dat uw schoonzus uw dochter wilde laten besnijden. Toen u dit weigerde kwam uw halfbroer tussen en viel hij u aan. Hij zei dat hij u wilde doden en hij schoot naar u. Uw moeder bracht u met uw zoon naar het ziekenhuis in Merka (CGVS 17.06.2024, p. 10). Het is niet aannemelijk dat uw halfbroer, nadat hij op u schoot, u zomaar liet vertrekken naar het ziekenhuis zonder een poging te ondernemen om u opnieuw aan te vallen. Toen u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat uw stiefvader hem tegenhield (CGVS 17.06.2024, p. 10). Dit antwoord kan deze onaannemelijkheid niet uitklaren. Uw halfbroer was immers gewapend en wilde u doden. Bovendien duurde het twee of drie uur voor er een auto was om u naar het ziekenhuis te brengen (CGVS 17.06.2024, p. 10). Uw halfbroer had dus voldoende tijd om u opnieuw aan te vallen. Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nogmaals in het gedrang.

Dat u vervolgens negen dagen in het ziekenhuis bleef en uw tante zonder problemen uw dochter kon oppikken bij het huis van uw moeder en naar u kon brengen zodat jullie konden vluchten bewijst nogmaals dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Mocht uw halfbroer u gevonden willen hebben, kon hij bijvoorbeeld gemakkelijk aan uw moeder gevraagd hebben waar u was of uw dochter als drukkingsmiddel gebruikt hebben (CGVS 17.06.2024, p. 10-11). Bovendien stelt u dat het meisje dat u verzorgde in het ziekenhuis verwant was met uw schoonzus. Dat uw halfbroer u simpelweg niet vond en dacht dat u in Hamar was houdt dan ook geen steek (CGVS 12.06.2023, p. 14, CGVS 17.06.2024, p. 12).

U legt een doktersattest neer waarin uw litteken beschreven wordt. Dit attest is echter gebaseerd op uw verklaringen en er kan niet uit afgeleid worden waar, wanneer of in welke omstandigheden u het litteken opliep.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, par.2, a of b van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoekster aanvoert dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt dat zij een vrees heeft voor de vrouwelijke genitale verminking van haar dochters R. en T. bij een terugkeer naar Somalië, dient te worden benadrukt dat verzoeksters dochters door de commissaris-generaal als vluchteling zijn erkend daar zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Somalië. In dit verband dient erop te worden gewezen dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dat deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde.

Dit blijkt tevens uit het arrest *“Ahmedbekov(a)”* van het Hof van Justitie waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van *“vluchteling”* en van *“persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”* (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. *Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet.

Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten *“X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen”*, C-374/22 en *“XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”*, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die *“gezinslid”* in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Het staat de verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie, wat ook gebeurde nu blijkt dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 30 september 2026. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het licht van de vluchtelingenstatus die aan haar minderjarige dochters werd toegekend, een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst overigens in zeer grote mate een loutere hypothese is, aangezien zij zich in dit verband kan beroepen op artikel 7 van het EU-Handvest dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven erkent. Vervolgens moet deze bepaling van het Handvest worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het EU-Handvest erkende belangen van het kind.

Hoewel verzoekster aanvoert dat haar jongste dochter in Somalië als een buitenechtelijk kind zou worden beschouwd en dat zij bijgevolg zou worden beschuldigd van overspel, stelt de Raad vast dat zij haar vrees voor steniging niet concretiseert aan de hand van persoonlijke en individuele elementen. Zij preciseert niet door wie, waar en onder welke omstandigheden zij bij terugkeer zou worden gevisieerd, zodat niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de veiligheidssituatie van de regio van herkomst van verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal dat in de lijn ligt van de motivering van de bestreden beslissing en rekening houdt met de geactualiseerde landeninformatie en de richtlijnen van EUAA van oktober 2025:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op

dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van een totale oorlog tegen AS slaagt de regering-Hassan Sheikh Mohamud er niet in het momentum, gestart in augustus 2022, vol te houden. Dit onder meer door logistieke, organisatorische en financiële problemen. Bijkomend verhinderen onenigheid op politiek vlak en interclangeweld het momentum. Eind 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Deze vernieuwing is cruciaal om een veiligheidsvacuüm te voorkomen. Ondanks de officiële start op 1 juli 2025 van de nieuwe vredesmacht van de Afrikaanse Unie kampt het AUSSOM met aanzienlijke financieringsproblemen en een tekort aan troepen. Begin 2025 lanceert AS een groot offensief waardoor eerdere successen van de regering worden teruggedraaid en de controle over belangrijke routes en steden, waaronder gebieden in de buurt van Mogadishu, wordt versterkt. Tegen deze achtergrond besluit president Hassan Sheikh Mohamud eind maart 2025, enkele dagen na een AS-aanslag tegen zijn persoon, op te roepen tot een Nationale Dialoog, met als doel alle belangrijke politieke actoren en oppositieleiders te verenigen tegen de gemeenschappelijke vijand. De centrale overheid heeft echter intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten door de tussentijdse lidstaatverkiezingen en de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen. De deelstaten Puntland en Jubaland schorten de banden met de centrale overheid op vanwege politieke geschillen. De vanaf oktober 2023 door de federale overheid erkende en gesteunde SSC-Khatumo-regering in de betwiste noordelijke regio's, maakt het federale landschap nog complexer. Het begin van de tweede ambtstermijn van de Amerikaanse president Trump vertaalt zich in een toename van luchtaanvallen in Somalië tegen de Islamic State in Somalia (ISS) in Puntland – waar begin 2025 een offensief is gestart tegen de groepering – maar ook tegen AS in Zuid- en Centraal-Somalië in een poging om de terreinwinst tegen te gaan. Ook het geweld tussen clans houdt aan.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is.

Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamitische rebellen van AS uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. AS heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect een voortdurende bedreiging voor de veiligheid van de stad, voornamelijk in de buitenwijken maar ook in goed beveiligde zones. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van september 2024 wordt de bevolking van Banadir geschat op 3.171.391 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. In de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update) wordt gelezen dat ACLED in de regio Banadir van 1 december 2023 tot en met 1 december 2024 375 veiligheidsincidenten registreert, waarvan 141 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Het betreffen hit-and-run-acties en vuurgevechten vaak als reactie op een granaataanval van AS en gerichte moorden op veiligheidspersoneel. Daarnaast lijst ACLED ook incidenten op van geweld tussen de veiligheidsdiensten onderling. Omstaanders raken soms gewond of gedood door dit geweld. ACLED noteert verder 138 incidenten als explosions/remote violence. AS is, op 2 incidenten na, verantwoordelijk voor al deze aanslagen met explosieven, meestal IED's maar ook handgranaten en mortieren. ACLED noteert 6 zelfmoordaanslagen, ook op burgerdoelwitten zoals een hotel en een koffiehuis. Dit geweld is gericht tegen onder meer de aanwezige veiligheidsdiensten, soms werkzaam aan een checkpoint, waardoor soms voorbijgangers getroffen worden. AS voert IED-aanslagen uit op winkels uitgerust met closed-circuit television (CCTV)-camera's die, op vraag van de regering, om veiligheidsredenen werden geplaatst. Overheidsinstellingen, zoals Villa Somalia, en -personeel blijken uit de door ACLED geregistreerde data ook doelwitten voor terreuraanslagen. In de ACLED-categorie violence against civilians zijn 96 incidenten opgelijst. Voor 44 hiervan is AS verantwoordelijk. Het betreffen moorden met een vuurwapen waarbij clanoudsten, off-duty-soldaten, zakenlui en ambtenaren worden geviséerd. De aanwezige veiligheidsdiensten zijn verantwoordelijk voor 46 schietincidenten op burgers onder andere omwille van het weigeren van het opvolgen van bevelen of een discussie bij het betalen van afpersingsgeld. ACLED noteert in de verslagperiode in totaal 414 dodelijke slachtoffers in Banadir door het geweld. De meerderheid wordt geregistreerd onder explosions/remote violence, namelijk 179. Voor battles noteert ACLED 154 doden in totaal. In totaal noteert ACLED 167 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 135 incidenten onder civilian targeting. De zwaarste aanslag in de hoofdstad vindt begin augustus 2024 plaats wanneer AS een complexe aanval uitvoert in de buurt van het populaire Lido Beach met onder andere een zelfmoordaanslag op een strandrestaurant. Hierbij sterven 37 burgers en raken meer dan 200 mensen gewond.

Uit de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, blijkt dat ACLED 955 veiligheidsincidenten registreert in de hoofdstad tussen 1 april 2023 en 31 juli 2025 (gemiddeld 7,9 incidenten per week), met 962 dodelijke slachtoffers tot gevolg (wat neerkomt op ongeveer 30 dodelijke slachtoffers per 100.000 inwoners). Tussen 1 april 2023 en 16 maart 2025 werden 1.952 personen nieuw ontheemd uit Banadir als gevolg van conflicten of onveiligheid.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie en in navolging van de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar Mogadishu, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het verzoekschrift beperkt zich immers tot een verwijzing naar landeninformatie van 2023 en de stelling dat verzoekster zich niet zou kunnen vestigen in Mogadishu.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP